

[Kirsten Jacobsen.]

om, hvordan fremskridtspartiets principielle holdning er til dette evindelige midlertidige – og permanent er det jo blevet – statstilskud, så vil jeg oplyse boligministeren om, at han under udvalgsarbejdet vil finde ud af, at vi vil deltage meget sagligt og meget grundigt i arbejdet, og vi vil se at få belyst alle disse ender, som ikke hænger sammen, for, hr. boligminister: de hænger altså ikke sammen, og jeg tror, at man skal være medlem af forligspartierne for overhovedet at kunne se nogen sammenhæng i dem. Jeg tror også, det under udvalgsarbejdet vil lykkes boligudvalget at overbevise ministeren om, at højre og venstre side i denne sal ikke kan finde sammen på midten i hvert fald, selv om man siger, at det var det, de skulle gøre.

Vi skal i hvert fald ikke fra fremskridtspartiets side være med til at forhindre, at udvalgsarbejdet sker hurtigt, men jeg vil bare understrege, at der er så mange uafklarede problemer, at boligministeren godt kan regne med, at der bliver stillet et hav af spørgsmål, og jeg kan også godt allerede nu meddele boligministeren, at han formentlig vil komme op i boligudvalget flere gange under behandlingen af denne sag. Men til syvende og sidst er det ikke den rigtige måde. Lad dog snart være med det her. I kan læse af historien, at det hjælper lige fedt hver eneste gang, og heller ikke denne gang får I fremskridtspartiets stemmer til den økonomiske svikmølle.

Johan Philipsen (V):

Jeg vil gerne begynde med den sætning, som interesserer ministeren mest, og det er, at jeg på venstres vegne kan give tilsagn om en villig behandling af de to lovforslag. Ved førstebehandlingen skal man jo give udtryk for en principiel stillingtagen til forslagene, og det vil jeg gerne gøre på følgende måde. Først og fremmest vil jeg takke for de meget fyldige bemærkninger, der er til forslagene. De er til gavn for de mange nye medlemmer. De er også til gavn for os andre i retning af at forny vor hukommelse.

Jeg har kun fundet én enkelt ting, som jeg ikke har hørt før, og den kan jeg lige så godt nævne straks. Der står et eller andet sted noget om nødvendigheden af for 11 mill. kr. mere asfalt til Brøndby Strand. Dét er jeg altså nødt til at sige, at der skal særdeles gode og håndfa-

ste argumenter til for at overbevise mig om nødvendigheden af dette, men det får vi jo at se senere.

Så generelt følgende: vi har jo her i livet næsten aldrig valget imellem den bedste og den næstbedste løsning. Vi har snarere i al almindelighed valget imellem mulige løsninger. Men her er det altså et nummer ringere endnu. Det er accept af løsninger, som tidligere tiders handlinger har gjort nødvendige, accept af løsninger, som jeg normalt ville være meget stærkt imod. Jeg tænker først og fremmest på udlånsmuligheden fra realkreditinstitutternes reservefond, for én gang henlagte penge rører jeg kun, når jeg er i den yderste nød.

Situationen er jo opstået ved, at alt for mange i dette land i årevis har haft en tyrkeretro på, at man kunne låne alle pengene og så forrente dem. Men i virkeligheden har det jo altid været sådan, at éns egenkapital aldrig har kunnet forrentes. Jeg er blevet 65 år gammel, og jeg har endnu ikke oplevet, at egenkapitalen kan forrentes, og end ikke nok så højlydte råb om kapitalister har altså kunnet ændre ved denne kendsgerning.

Så hilser jeg selvfølgelig med tilfredshed, at kravet om en vis egenkapital er bibeholdt. Jeg må i den forbindelse minde om, at jeg for et par måneder siden fra nogle byggefolk i Hamborg, 70–80 bank- og sparekassefolk, fik at vide, at i Tyskland siger man, at alt byggeri, der ikke har 30 pct. egenkapital bag sig, er uforsvarligt finansieret. Og det er sagt i et land, der har en væsentlig lavere rente, end vi har her i landet.

Må jeg så føje til, at accept af disse forslag også må medføre, at vi stiller et stærkere krav om, at de almennyttige selskaber holder andre udgifter end renter og afdrag stærkere nede. Man opererer med næsten en automatisk regel om, at de skal stige med 6 pct. pr. år, og man kunne godt stille et spørgsmålstejn ved, hvorvidt det er nødvendigt eller ej.

Så hilser jeg selvfølgelig med tilfredshed, at angsten for, at kommunerne var villige til at betale det, nu har fortaget sig så meget, at man foreslår de 5 pct. rettet til 6 pct. Det var jo én af de ting, der langt ind i socialdemokratiet i sin tid begrundede frygten for, at den nye finansieringsform ikke kunne komme til at virke.

Jeg lægger endvidere vægt på, at Landsbyggefonden fremover får pligt til at fremskaffe pengene. Desværre er det jo sådan, at boligsig-